

[Madsen-Mygdal.]

Tilfælde ikke. Jeg skal eksempelvis anføre, at den højtærede Minister ikke regner med en forøget Udgift til Statsgældens Forrentning, men indskrænker sig til at anføre, at denne Forøgelse ikke kan beregnes.

Men mener den højtærede Finansminister da, at der slet ingen Udgift vil blive? Tror den højtærede Finansminister, at Kronen næste Aar er blevet en hel og fuld Guldkrone. Jeg tør sige, at den Finanspolitik, der føres her i Landet for Tiden, ikke giver noget Grundlag for Forhaabninger om Stigning, snarere om det modsatte, og de sidste Dages Kursbevægelser gaar jo heller ikke i Retning af, at vi nærmer os Gulddpariteten. Men Ministeren ved jo i alt Fald, hvad Kronens Værdi er i Dag, og at denne Værdi betyder en Forringelse paa ca. 20 Mill. Kr. paa Budgettet, og den Merudgift burde i hvert Fald være opført.

Selvfølgelig tror Ministeren slet ikke paa, at de Skatter, der opføres, blot tilnærmelsesvis vil gaa ind i Statskassen — det gælder baade de direkte og Told- og Forbrugsskatterne —, den højtærede Minister kan med Føje hævde, at under de nuværende Forhold er det vanskeligt at forudberegne, men Ministeren kunde dog gøre Forsøg derpaa i Stedet for at opføre Tal, der savner ethvert Holdpunkt.

Eller — for at nævne endnu et Eksempel — Statsvirksomhedernes Underskud! Skulde det virkelig være Finansministerens alvorlige Mening, at dette Underskud for hele næste Finansaar kun bliver i alt ca. 40 Mill. Kr., naar Renter og Afdrag regnes til Udgift?

Nej, alle ved, at dette Budget ikke er et Forsøg paa at forudse sandsynlige Indtægter og Udgifter, og i alt Fald vil alle i denne Sal vide, at dette Finanslovforslag er lagt paa en saadan Maade, at det aldeles ikke kan holde, men at der vil blive et endog meget stort Underskud.

Og til dette Underskud alene paa Driftsbudgettet kommer saa det betydelige Underskud, som § 26 udviser. Det, der her kaldes Anlægsudgifter, er jo, som alle ved, direkte Udgifter, der vel anbringes fast, men desværre med sørgelig ringe Udsigt til nogen Sinde at blive hverken forrentet eller afdraget, snarere med Tilbøjelighed til i adskillige Tilfælde at øge Udgifterne paa Driftsbudgettet. Tages disse store Millionbeløb med i Betragtning, bliver det virkelige Underskud blot saa meget desto større.

At Regeringen meget godt ved, at dette Finanslovforslag ikke har noget med Virkeligheden at gøre, fremgaar i øvrigt med til-

strækkelig Tydelighed af Statsministerens Udtalelse om, at der maa sørges for nye Indtægter. Og vi ved jo alle, at naar Statskassen skal have nye Indtægter, er der kun een Udvej, nemlig nye og øgede Skattebyrder. Det er, hvad Regeringen stiller de nødstedte Erhverv og den kriserammede Befolkning i Udsigt: Skattebyrdernes Forøgelse! I en Tid, hvor Erhvervene er trykket i Knæ af de alt for store Skattebyrder fra Højkonjunkturs Dage og først og fremmest trænger til Skattelettelse, har Regeringen intet andet Middel at anvise end endnu flere, endnu tungere Skatteudskrivninger.

Men jeg tror, at Regeringen forregner sig, hvis den tror, at der virkelig er mere at opnaa ad den Vej. Det lader sig vel gøre at skrive nye Skatter op paa Papiret, men at faa dem ind i virkelige Penge det vil stille sig overordentlig tvivlsomt, simpelt hen fordi der overhovedet ikke er Evne til at betale de nuværende Skatter, og endnu mindre de nye og øgede Skatter, som Regeringen har under Forberedelse. Grænsen for det opnaaele blev i saa Henseende utvivlsomt naaet, maaske endda overskredet ved de Skattelove, der blev vedtaget sidste Sommer, og det gælder baade de direkte og indirekte Skatter.

Finansministeren udtalte i sin Forekølgelsestale: „Det er givet, at der er intet Skattegrundlag, der i en Krisetid med en stærk Nedgang i Befolkningens Indtægter er saa svigefuldt som det indirekte Skattegrundlag.“ Ja, det skulde da lige være de direkte Skatter. Ministeren kan godt tage dem begge med. Der er ingen Mulighed ad nogen af disse Veje for at faa væsentlige nye Skattebyrder lagt paa Befolkningen med Udsigt til, at Beløbene virkelig kommer ind, og for saa vidt er det overflødigt at diskutere Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter — de er begge lige udpinte og lige haabløse og umulige, naar det drejer sig om Forøgelse af Skattebyrden under de nuværende Forhold.

De offentlige Udgifter gennem Stat og Kommuner er i Dag meget nær det 4-dobbelte af, hvad de var i 1913—14, men Erhvervenes Evne til at bære Skattebyrderne er i Dag langt ringere, end den var før Krigen. En Regering, der ser sin Hovedopgave i at fastholde eller endog forøge disse offentlige Udgifter, at opretholde Misforholdet mellem den offentlige Skatteudskrivning og Befolkningens Evne til at udrede disse Skatter, betyder under disse Omstændigheder efter vor Opfattelse en Ulykke for Landet.